

1-2-3-4: Bu Pisliđi Daha Önce de Gördük!

10.06.2020 • Bob Avakian'ın Yazıları, George Floyd Protestoları Üzerine • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki makalesi 10 Haziran 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Kaynak için bkz: <https://revcom.us/a/651/bob-avakian-1-2-3-4-we-have-seen-this-shit-before-en.html>

Şimdi buna bir son verme zamanı!

George Floyd'un öldürülmesinin yol açtığı haklı öfkenin kitlesel bir şekilde patlamasıyla karşı karşıya kalan Trump; polisi övüyor, Floyd'a ve protestoculara iftira atıyor, şiddet ve baskı ile tehdit ediyor. Kalbi olan herkes Trump'ın eylemlerine karşı çıkıyor ve bunları kınıyor. Fakat halkın tanınması ve yenmesi gereken bir diğer durum, yönetici sınıfın (Demokrat Parti ve CNN gibi çeşitli medya kuruluşları tarafından temsil edilen) "ana akım" bölümünün daha aldatıcı ve sinsi hareketleridir. Bunlar, kitlesel protesto ve isyanın yükselen dalgasını daha "yumuşak" bir şekilde öldürmeye çalışıyorlar. İnsanların sorunun köküne inmesini ve gerçek çözümü talep etmesini önlemeye çalışıyorlar.

Bununla mücadeleye yardımcı olabilmek doğrultusunda, kitleleri "pasifize etmek", "uysallaştırmak" ve polis terörü ve cinayetleri gibi bu sistemin suçlarına karşı keskin bir şekilde açığa çıkan kitlesel öfke dalgasını anlamsız ve hatalı mecralara yönlendirmek için izledikleri "**dört adımlı yöntemin**" temellerini ifşa etmek önemlidir. Şimdi bunlara bakalım:

Birinci Adım: Mümkünse polis tarafından öldürülen kişilere iftira atmak -onları birer suçlu olarak lanse etmek ve onların polisi şiddet kullanmak zorunda bıraktıklarını ve polisi provoke ettiklerini ima etmek- eğer bu işe yaramazsa ve çok riskliyse durum geri tepebilir ve daha fazla öfkeye yol açabilir. Bu durumda polis tarafından yaşanan bu cinayet "trajedisi" hakkında konuşmak, kurban (ve kurbanın ailesi) için sempati duymak ve sorun hakkında "bir diyaloga ihtiyacımız var" demek.

Kurumsallaşmış ırkçılık, polis vahşeti ve cinayetlerine ilişkin sistematik bir sorunmuş gibi davranmak. Eğer durumdan kaçınamıyorlarsa, cinayeti işleyen pislikleri bir şekilde suçlamak. (Fakat mümkünse, işlenen gerçek korkunç suçtan daha az bir suçlama ile bunu yapmak ve mümkün olduğunca az sayıda pisiği suçlamak).

İkinci Adım: Eğer protestolar yetkililerin “kontrolü kaybetmesine” neden olacak bir şekilde “kontrolden çıkıyorsa”, protestoculara vaaz verip onları “yatıştırmak” için “saygılı” olunması beklenenleri ve “saygınları”, mesela “itfaiyecileri” (ve kadınları) devreye sokmak. Yükselen kitlesel öfkeye medyada bir şekilde yer vermek, fakat bunu “**iyi protesto**” ve “**kötü protesto**” şeklinde sürdürmek. “Meşru” protestoyu ve “şımarık” haydutları destekleyen, “problemin barışçıl şekilde ifade edilmesini engelleyen” varsayılan “dış ajitatörleri” kınamak. Polisin (ve sistemin diğer silahlı kuvvetlerinin) protestolara saldırırken izledikleri şiddetin bir kısmını eleştirmek. Ve eğer bu görmezden gelinemeyecek kadar açık olduğunda, “iyi protesto” ve “kötü protesto” hakkındaki tekerlemeyi tekrarlamaya devam etmek.

Üçüncü Adım: İşleri mümkün olduğunca sistemin içinde tutacak burjuva ve küçük burjuva güçleri; ayrıca sistemi gerçekten olduğu şekliyle tanımlamayan (bu, adı kapitalizm-emperyalizm olan bir sömürü ve baskı sistemidir), bu sistemi sona erdirme çağrısında bulunmayan, bunun yerine bu sistem içinde anlamsız veya imkansız olan (ya da her ikisi) reformları savunan oportünistleri inşa etmek. Problemi “incelemek” ve büyük ölçüde kozmetik olan “değişiklikleri” savunmak, ve her durumda polis tarafından devam eden terör ve cinayetleri durdurmak için hiçbir şey yapmayacak olan komisyonlara çağrıda bulunmak. Protestonun ne kadar iyi olduğu hakkında vaaz vermek, ancak değişim için, bu saldırıları sürdüren ve böyle yapmaya da devam edecek mevcut sistemin temsilcilerini “seçenek” göstermek ve tüm “enerjiyi” seçimlere yönlendirmek!

Dördüncü Adım: Bir kez daha, protestoların ve isyanın kitlesel dışa vurulması “pasifize edilip”, “uysallaştırılıp” “zararsız” mecralara yönlendirildikten sonra, bu kitlesel öfkeye neden olan durumu ele almak için anlamlı hiçbir şey yapmamak. Mümkünse, cinayet işleyen pislikleri serbest bırakmanın bir yolunu bulmak – ya da eğer çok tehlikeli olursa (bir kıvılcım bir kez daha toplu öfkeyi tetikleyebilir), onları tamamen serbest bırakabilmek için verilen cezaların mümkün

olduğunca hafif olmasını sağlamak. Polisle ilgili sorunlar hakkında, polisin yönettiği sisteme “hizmet ettiği ve bu sistemi koruduğu”, “bu sistemde yerleşik olan baskıyı uyguladıkları” gerçeğini sunmak yerine “polis ve hizmet ettikleri topluluklar arasındaki ilişkilerin nasıl iyileştirileceği” türünden bir tartışma yürütmeye çalışmak.

Bütün bunları, bu sistemin süregiden suçları ve zorbalıkları yeniden açığa çıktığında ve bunların ortadan kaldırılması gerektiğinde acımasız bir baskıya karşı bir kez daha “nezaketle” tekrarlamaya hazır olmak.

YENİDEN EZİLMEK İÇİN BUNA İZİN VERİLMEYELİDİR! Bu sistemin korkunç suçlarına karşı nasıl mücadele edileceğine ilişkin prensiplerin, yine aynı sistemi temsil edenler tarafından dikte edilmesi durumu kabul edilmemelidir!

Baskıya karşı mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiği, baskının sebebinin ne olduğu, nihayetinde buna son vermek için neyin gerekli olduğu ve bu mücadele için gerekli olan araçlar ancak bilimsel analiz ile belirlenmelidir. Bu durum gerekli olan şeye, yani **DEVİRİM - DAHA AZI DEĞİL!** şeklindeki tespite bize götürmektedir. Ve bu sistemin halkları ve çevreyi tahrip ettiği, bozduğu, sömürdüğü ve yağmaladığı tüm gidişatlara karşı mücadele, bu sistemi ortadan kaldıracak ve çok daha iyi bir sistem getirecek devrime doğru bir kararlılıkla sürdürülmelidir. Bu durum, kapitalizm-emperyalizm sisteminin topluma ve nihayetinde bir bütün olarak insanlığa dayattığı gereksiz acıların, deliliğin ve yıkımın ötesine geçmenin yollarını oluşturmak, bunun temelini atmak ve bu doğrultuda gerekli araçları sağlamak için elzemdir.